

Verbonden in gebed Fraternité de Tibériade

Beste biddende vriend, Vrede en vreugde!

De zomer gaat voor ons open. De wisseling van de seizoenen heeft iets moois, maar ik denk dat velen een voorkeur hebben voor de lente en de zomer. Het is vooral een vrije tijd om te ademen. St. Bernardus geeft ons een prachtig beeld dat ons kan helpen in deze vakantietijd.

Een kanaal of een wasbekken (St. Bernardus)

“Als je wijs bent, wees dan een wasbekken en geen kanaal. Een kanaal ontvangt het water en verspreidt het vrijwel onmiddellijk. Een wasbekken daarentegen wacht om te worden gevuld en deelt zo van zijn overloed zonder zichzelf te schaden.”

In deze wereld waarin efficiëntie en winst primeren, rennen we vaak zonder echt de tijd te hebben om een beetje op adem te komen, om betekenis te geven aan wat we beleven. Ik hoop dat de periode van inperkingen een kans is om deze trend enigszins te corrigeren door te focussen op de essentie in het leven. In het beeld van St. Bernardus symboliseert het kanaal degenen die zichzelf geven zonder aandacht te hebben voor zichzelf. Het water vloeit onophoudelijk, maar tast het leven aan. Door voortdurend te geven wordt het innerlijke vuur geblust.

Het wasbekken loopt over wanneer het volledig gevuld is. Het wasbekken is de persoon die — hoewel hij zichzelf geeft — niet vergeet om te proeven van de mooie dingen van het leven, zich te verwonderen, zich ermee te voeden. Hij voedt het vuur van het hart, het spirituele leven, neemt de tijd om te bedanken, betekenis te geven en de gebeurtenissen te herlezen, om iemand aan te moedigen of om vergeving

te vragen wanneer een gebaar of een woord pijn heeft gedaan... Kortom, hij weigert om zijn de neus constant op het stuur te houden.

De 70ste verjaardag van broeder Marc

Op zondag 13 juni, een dag voor zijn verjaardag, konden we broeder Marc vieren. Een verrassing... Maar hij vermoedde toch iets. Het was een gelegenheid voor de fraterniteit en de familie van broeder Marc om het beeld van St. Bernardus in de praktijk te brengen en samen te danken voor de gave van het leven. Ik denk dat iedereen aan het eind van de dag een warme vreugde in zijn hart voelde. Ja, het innerlijke vuur werd gevoed: kleine cadeautjes, een lied over een paar etappes van die 70-jarige levensweg en dan ook nog een woordje herkenning van enkele kwaliteiten van onze stichter. Ik geef het je hier...

- Liefhebben met passie

Broeder Marc, je hebt lief met passie. Door met jou te leven, heb ik ontdekt dat er in jou een verbazingwekkende mix van zachtheid en kracht is die elke dag anders wordt uitgedrukt. Onlangs dacht ik na over een boek van Eloi Leclerc *“Exil et Tendresse”* waarin staat: *“Hij wist wat hij wilde en hij had een buitengewone kracht om te voelen en te reageren. Alleen mannen van deze soort weten hoe ze met passie moeten liefhebben.”* Ik dank je voor deze hartstochtelijke liefde die je bewoont en die de fraterniteit van Tiberiade heeft voortgebracht en heeft doen groeien. Ik hoop dat we, net als jij, mannen en vrouwen zullen blijven met deze passie voor Jezus, het Evangelie en de Kerk.

Broeder Marc met
broeder Bart

- Een klein filosofisch moment

Dit feest is misschien ook een kans om een beetje over het leven te filosoferen. Ik beloof je, broeder Marc, het zal eenvoudig zijn... Martin Buber zei: *“Ouder worden is iets geweldigs voor iemand die niet is vergeten wat het betekent om te beginnen.”* Hoe dan ook, broeder Marc, je hebt niet afgeleerd om te beginnen, en dat maakt van jou iemand met een jeugdig hart.

Goethe zei tegen zijn vriend Carl Friedrich Zelter:

“Onder ons gezegd, ik heb het geluk om op mijn gevorderde leeftijd gedachten in mij te zien ontspruiten waarvoor de verdieping en het in de praktijk brengen zeker een tweede leven vergen.” Een tweede leven kan ik je niet geven. Aan de andere kant wordt ons het eeuwige leven beloofd door God. Voor jou, broeder Marc, moeten misschien nog jouw projecten worden toegevoegd. Er is een overvloed aan projecten in je hart. Deze creativiteit is fantastisch. Deze gepassioneerde liefde en creativiteit maken jou tot een ‘een ontwaker’.

- Ontluiker

Dank je, broeder Marc, dat je een ontluiker bent voor het spirituele leven. Ik denk dat je in de harten van ieder van ons het licht van Pasen, de liefde van Jezus en de Kerk hebt gewekt. Het is je vaderschap, het is —in mijn ogen— het mooiste: je hebt een ervaring van God overgedragen, een levensstijl... doorheen een plaats, het “Bois de Charnet”. Het is ons gedeelde geluk, ondanks onze armoede en onze grenzen.

Gepassioneerd, creatief en ontluiker. Ik nodig jullie uit om hetzelfde te doen onder mekaar om het vuur in jullie te voeden. Ik wens jullie een heel mooie zomer in de Heer.

Broeder Bart

EEN VERRASSENDE TREKTOCHT

Het doel van deze trektocht was voor mij een pelgrimstocht naar mijn wortels. Onderweg hebben we mooie ontmoetingen gehad. De eerste was met een oudere vrouw die onderdak voor ons wou vinden omdat ze zelf moest vertrekken. Heel snel vertelt ze ons over haar leven: haar alcoholverslaafde moeder, de moeilijkheden in het gezin en de ellende, haar zoon die geen levensplan heeft... Ze neemt ons dan mee naar een familie die in een 15de-eeuws kasteel woont. We worden ondergebracht op de 3de verdieping en mijn kamer kijkt uit op hun kapel met het Heilig Sacrament ter aanbidding! Geweldig! We bidden de vespers, houden 30 minuten aanbidding en dan, na het diner (ja, we zijn in Frankrijk), bidden we voor de completeen voor de familie. Prachtige ontmoeting! De Heer waakt.

Daarna vertrekken we voor onze tweede wandeldag. Ik heb een infectie in mijn voet waardoor hij verdubbelt in volume. We stappen maar 17 km. Om 12 uur stoppen we bij het huis van mensen wiens dochter Karmelietes is. We genoten van een heerlijke maaltijd op een terras met uitzicht op de vallei van de Aveyron, die een paar meter lager stroomt. Ze vertellen ons over een klooster van Dominicanessen dat, nadat ze hebben geverifieerd of we echte religieuzen zijn, ons verwelkomt. Ze bellen de dokter, die een half uur later toekomt. Hij verbiedt me om de komende 10 dagen te stappen en schrijft antibiotica voor. Geen trektocht meer... De dominicanessen reizen de halve streek af om een apotheek te vinden die open is: het is 8 mei (feestdag in Frankrijk)! Ondanks deze tegenslag voelen we ons gezegend en vergezeld door de Heer die de weg en de deuren voor ons opent en over elk detail van ons leven waakt. Het is zeker niet wat ik had gepland of gewild, maar de Voorzienigheid regelt dingen soms op een andere manier, voor ons welzijn.

Toen broeder Séraphim me aanbood om hem te vergezellen voor zijn trektocht door Frankrijk, zei ik tegen mezelf: ik sta open voor alles. Als hij met mij vertrekt ben ik er blij om, en zoniet, dan is het ook goed. Ik zag het als een manier om me over te geven aan de Voorzienigheid. Toen eenmaal was besloten dat ik zou vertrekken, verlangde ik om er ook een echte spirituele ervaring van te maken voor mezelf, door deze biddende staptocht in de prachtige natuur, die ik twee dagen heb kunnen doen. Na onze gedwongen stop bij de Dominicanessen (die ons verwelkomd hebben met veel naastenliefde) vanwege de ontsteking aan de voet van broeder Séraphim, moesten we betekenis geven aan de tocht die duidelijk anders zou zijn dan we ons hadden voorgesteld. In Sète zei ik tegen mezelf dat niets me belette om de tijd te nemen om te bidden en naar de natuur te kijken die ook mooi is in en rond deze stad (zelfs al zijn er aanzienlijk meer mensen dan op het platteland).

Op een dag, toen ik in een kapel van O.L.V. van la Salette (op de top van Sète) was —waar altijd passage is van zowel toeristen als van pelgrims— komt een dame op een bankje voor mij zitten. Plotseling gaat haar gsm en ze neemt op. Ze luistert en antwoordt al fluisterend. Nadat ze heeft opgehangen, komt ze naar me toe om te vragen of ze met me kan praten. Ze gaat tegenover mij zitten, legt haar handen op mijn handen en vertelt me dat ze zonet heeft vernomen dat haar broer overleden is. Ze was ook zichtbaar onder de indruk om net nu in het heiligdom van Notre-Dame de la Salette te zijn, en dat ik er bovendien was. Het feit van er gewoon te zijn en naar haar te luisteren was een troost voor haar. Na dit gebeuren zei ik tegen mezelf dat als we hadden gestapt zoals gepland, ik deze ontmoeting niet zou hebben gehad. De Voorzienigheid blijft mysterieus en vol verrassingen. Een andere keer

was ik in de stad, onderweg naar een kerk waar een weekmis zou zijn. Onderweg klampt een meneer mij aan en vraagt mij of ik weet of er een Oude Kerk in Sète is. Ik begrijp het niet helemaal; hij vertelt me dat hij een Lefebvrist is en vraagt me of er een Sint-Pius-X-gemeenschap in Sète is. Ik zeg hem dat ik niet uit de streek kom. Daarna begint hij me te vertellen over dit valse Concilie, en vertelt me dat hij tegen deze valse paus, Bergoglio, is. Ik antwoord hem dat ik bovenal vóór de Heer ben. "Oh ja, ik ook!" Het was een heel eenvoudige ontmoeting waardoor ik een oecumenische ervaring kon beleven door te getuigen van mijn liefde voor de Kerk, niet op een frontale manier, maar door me te richten op het essentiële: Jezus.

Broeder Bert

EET EENVOUDIG, EET GOED: DE FILOSOFICO-CULINNAIRE MINUUT

Eenvoud komt regelmatig naar voren wanneer mensen Tiberiade beschrijven. Het is een veelzijdig aspect van ons leven: eenvoud van relaties, eenvoud van zijn en leefomgeving, eenvoud van bouwen... Van mijn kant herontdek ik de laatste tijd de vreugde van de eenvoud van ons eten... en de vervaardiging ervan! Het is een hele kunst om de grondstof om te zetten in smakelijke gerechten; een kunst die begint met een blik van verwondering over wat de natuur ons biedt en over de knowhow die zich sinds het begin der tijden heeft ontwikkeld. Al zoveel jaren biedt een boer in het dorp ons goede melk aan!

Laten we het voorbeeld nemen van MELK die kaas wordt:

Vertrekkend van het groene gras produceren koeien ze royaal. Het is een geschenk van God, maar ook een geschenk van dieren en een geschenk van boeren, die 365 dagen per jaar trouw voor hun kuddes zorgen: dank aan hen! In deze kostbare witte vloeistof meng ik een paar druppels stremsel, een paar milligram zorgvuldig geselecteerde fermenten –dankzij Véronique die me een paar maanden geleden haar recept heeft gestuurd!– en ik laat het een nacht rusten. De volgende dag vind ik “wongel”. Ik laat het uitdruppen, kruid het, vorm het en plaats het in onze koele kelder. Deze toekomstige kazen hebben daarvoor nauwelijks mijn tussenkomst nodig, nauwelijks een controle van tijd tot tijd om ze om te draaien. En nu, 12 dagen later, vind ik kleine cilindrs met een besneeuwde korst, met een zacht hart: het enige wat ik moet doen is deze kazen op tafel leggen tot vreugde van de broeders en zusters!

Maar... wat zou kaas zijn zonder een goed BROOD er bij ?

Brood bakken is iets wat ik 16 jaar geleden heb geleerd tijdens mijn postulaat. Twee dingen fascineren mij: de kracht van een paar gram gist die 50 kg deeg kan doen rijzen en de mogelijkheid om in Tiberiade de hele productieketen te beleven. Het is inderdaad een echt teamwerk

van lange adem. Onze broeders in de boerderij, broeder François en broeder Benoît, zaaien het graan, zorgen voor hun groei en oogst. Broeder Roger transformeert dit graan tot meel (dankzij onze molen). Het enige wat ik of andere “bakkers” van de gemeenschap moet doen is bakken.

Onlangs leerde ik zuurdesembrood maken met Antoine, een ervaren man, die ook zijn zuurdesem (30 jaar oud!) met me deelde... Wetende dat de kwaliteit van de smaak onder andere afhangt van de leeftijd van het zuurdesem, zijn wij hier heel tevreden! En, tot mijn grote vreugde waardeert de gemeenschap dit brood en zijn “authenticiteit”.

Authentiek zijn is in ieder geval de passie en de vreugde die mij bezielt in deze nieuwe experimenten, dicht bij het materiaal, en ten dienste van mijn broeders en zusters!

Zuster Bénédicte

EEN SABBATJAAR IN HET HART VAN DE FRATERNITEIT

“De liefde van Christus laat ons geen rust” (2 Kor. 5,14)

Dit vers vat samen wat mij ertoe bracht om het “St Jan de Doper-jaar” te beleven. In augustus 2020, na een onderbreking van mijn studie –mij afvragend wat ik het volgende jaar zou gaan doen– herinnerde ik me een belofte die ik een paar jaar eerder aan Jezus had gedaan om hem een jaar van mijn leven te geven.

Nu ik vrij was van elke verplichting, was het tijd om mijn belofte na te komen. Maar ik wist niet waar of hoe. Op een middag, tijdens het opruimen van een oude lade, kwam ik een flyer tegen van het St Jan de Doper-jaar die ik een paar jaar geleden ontving. Op de achterkant stond: “Waarom niet?”

Broeder Jerry met Gustave

Dit “waarom niet” had een diepe weerklank in mij, zozeer zelfs dat ik de volgende dag een verzoek naar Tiberiade stuurde om dit jaar te beleven. In die tijd werd ik als het ware geduwd door een gevoel van urgentie om mezelf in Christus te verankeren!

Dus hier landde ik in Tiberiade op 29 september 2020. Tijdens de eerste maanden vroeg ik me soms af of ik mijn tijd niet verspilde door 9 maanden door te brengen met deze “mussen” in het Bois du Charnet. Deze angst vervloog naarmate ik contact kreeg met de realiteit van het leven van de broeders. Hun welwillendheid en vooral hun menselijkheid raken me. Verre van “in de wolken” te zijn, zijn ze goed verankerd in de realiteit. Wat een levensschool!

Naast deelname aan de missies en aan het dagelijkse leven van de fraterniteit, is één van de taken van de jongeren van het SJD-jaar het verzorgen van het onthaal. Het was een plek van genade voor mij, omdat mensen uit alle lagen van de bevolking er langskomen. Het was een gelegenheid om een universele verruiming van het hart te te ervaren door een weekend of een week met hen te delen...

Een ander aspect van het jaar was de onderscheiding, door middel van gepersonaliseerde follow-up en groepsherlezingsessies van onze ervaringen, om je leven zo te richten om het vrij te kunnen geven. Voor

mij was het een echte plaats om te groeien in vrijheid als kind van God. Ik heb drie belangrijke stappen in mijn weg tijdens dit jaar meege- maakt:

– Allereerst realiseerde ik me dat roeping niet een soort van voor- bestemming is waarbuiten we niet helemaal gelukkig kunnen zijn, maar eerder een antwoord op Gods oneindige Liefde voor ieder van ons. Een antwoord dat geschreven is in onze geschiedenis met Chris- tus.

– Half april kwam deze vraag in me op, denkend aan het leven van de broeders van Tiberiade: “Is het zo niet hoe je altijd al wilde leven?” Onmiddellijk riep ik in mezelf uit: “Maar ja!” Leven in het voetspoor van Christus in de Kerk met een gemeenschap van broeders. Een paar dagen later, vóór het Heilig Sacrament, zei ik “Ja” in mijn hart.

– Tot slot, toen ik mijn geschiedenis en mijn jaar overwoog, zag ik dat het St Jan de Doper-jaar het verlangen dat me sinds mijn kindertijd bewoonde wakker maakte. Het is inderdaad de Liefde van Christus die me naar Tiberiade heeft geduwd!

Dus vroeg ik de Fraterniteit om me op te nemen voor het postulaat. Draag me alsjeblieft mee in je gebeden. Fijne vakantie aan iedereen.

Pax!

Gustave

De kringloop van het leven

Het eerste wat me verbaasde was de snelheid van het vlieg- tuig. De reis, die met de auto normaal enkele dagen zou du- ren, kostte me nu slechts vier korte uren. Tijdens de vlucht werden mijn ogen aangetrokken door het scherm dat aan mijn stoel hing: 900 km/u!! Hoe is het mogelijk om zo snel te bewegen? Er zijn dingen die ik nooit

zal begrijpen... In slechts één dag bevond ik me op een plek waar alles een beetje anders was: de taal, het eten, de mensen. Het vergt tijd om eraan te wennen...

Een paar weken na mijn aankomst was ik bloemzaden aan het oogsten in de tuin... ik was nogmaals verwonderd: wat een overvloed aan leven in één zaadje! Een zaadje dat, eenmaal geplant, zal uitgroeien tot een prachtige plant met een veelheid aan bloemen die uiteindelijk nog meer zaden zullen geven!

De kringloop van het leven is misschien wel de beste manier om mijn jaar hier te beschrijven. Ik kwam aan in de vroege herfst, behoorlijk moe en teleurgesteld over de manier waarop mijn leven thuis verliep. Ik begreep mijn manier van reageren niet, ik voelde een last op mij wegen. Ik had goede herinneringen aan mijn reis naar Lavaux in november 2019 en in mei besloot ik de zusters te vragen me te verwelkomen voor een sabbatjaar.

Hier vond ik geleidelijk mijn weg naar mezelf terug. Het eenvoudige leven, en zonder afleidingen, hielpen me echt om naar mezelf te luisteren. De woede en het verdriet die me zo lang in mij had gedragen, verdwenen langzaam aan om plaats te maken voor rust. Geen lege kalmte, zonder emoties, zoals ik eerder voelde, maar een ware en innerlijke rust, die ondanks externe gebeurtenissen blijft bestaan. Voor mij was het alsof ik, terwijl de aarde door de seizoenen ging (herfst, winter, lente, zomer), doorheen mijn eigen seizoenen reisde.

Nu geniet ik van de hitte en de zon, de bloei van de natuur om me heen, en denk ik na over de kring van het leven.

In de tijd dat ik hier doorbracht, leerde ik drie zinnen in het Nederlands. Mijn favoriete is: "De deur opent alleen maar in één richting." Het vooruitzicht om naar huis terug te keren zit vol gemengde gevoe-

lens, maar ik dank voor alles wat dit jaar me voor het leven heeft geleerd. Het leven dat nooit ophoudt te bewegen, de deuren die blijven opengaan en de liefde van Christus zitten zo perfect verweven en verborgen in het heden dat nooit ophoudt zich te geven.

Liepa

**“Gij wilde geen gave of offer, Gij opende mijn oren;
Gij vroeg niet om een brandoffer noch een slachtoffer,
dus zei ik: Zie, ik kom.” (Ps 39)**

Een gratis jaar om persoonlijk en spiritueel te groeien... Toen ik hier in Tiberiade toekwam voor het St Jan de Doper jaar verlangde ik naar deze tijd van genade met God om te groeien in mijn relatie met Hem en mijzelf. Na een tijd van jaren druk leven was ik blij om deze tijd te nemen om te luisteren naar wat er in mij leeft, om keuzes te maken voor de toekomst.

De levensstijl van de gemeenschap had voor voor mij veel zin: zichzelf ten dienste stellen van onze broeders en zusters door een eenvoudig en concreet leven, maar in een relatie met dingen en de wereld anders dan die van geld (voor zover mogelijk uiteraard, omdat we midden in de wereld leven). Door de verschillende tijden van werk, gebed, verinnerlijking, gemeenschapsleven, voelde ik dat Heer mijn hart bewerkte. Het werk in de tuin en de vervaardiging van brood waren mijn twee belangrijkste taken, en deze waren ook die waar ik mezelf kon inzetten. De band met het leven in deze twee activiteiten raakte me meer in het bijzonder.

Liepa en Pauline

Het is ook om deze reden dat ik graag het beeld van brooddeeg gebruik om te verwoorden wat ik dit jaar heb meegemaakt... een zuurdesemdeeg, met bloem van Tiberiade. Ik ben dit deeg, al drager van het leven, dat ik van mijn ouders en van God (de zuurdesem) heb ontvangen. Op mijn pad van geloof met Tiberiade werd graan gezaaid en geoogst (meel)... en dit jaar heeft het deeg het leven zich erin zien vernieuwen en groeien, groeien... Soms werd ik ook gekneed, herwerkt om daarna beter te rijzen. Ik voel in mij dit leven dat zich —een beetje in het geheim— heeft ontvouwd door de actie van God, zonder dat men daar veel kan in tussenkomen.

Op dit pad van innerlijke groei, luisterend naar wat in mij leefde, kon ik ook weer de impuls van mijn hart naar de Heer horen in een verlangen dat ik al enkele jaren koester (een gist die al een beetje heeft gereijpt), dat van mij volledig aan hem te geven als zuster van Tiberiade, en, ten slotte, mij genoeg “gerezen” te voelen om hem “ja” te antwoorden.

Pauline

VRIJWILLIGERS IN DE FILIPPIJNEN

Aankomst voor het feest van de H. Jozef, patroonheilige van het dorp Sapang met processie en feestelijke mis! Ik heb deze missie zo dikwijls toevertrouwd aan de H. Jozef! Bedankt voor zijn mooie aanwezigheid vanaf de eerste dagen! We kregen een geweldig onthaal van de San Damiano-gemeenschap. Het is met hen dat Thérèse en ik tijdens deze missie zullen werken. Gemeenschap maar geen religieuzen! Het zijn leken die samen zijn gekomen om te leven in de geest van de Belgische gemeenschap van Tiberiade.

Sarah

De belangrijkste plaats brengt een tiental jongeren tussen 17 en 25 jaar oud samen in een huis genaamd “Bukid”, wat boerderij betekent, het is een prachtige plek, beschermd tegen de zon door de vele mangobomen, met het huis van de jongens: “Welcome house”, en dat van de meisjes: “Santa Clara”. Het wordt overschaduwd door een prachtige bamboekapel. Het is in Bukid dat we elkaar ontmoeten voor maaltijden, volleybalwedstrijden, rozenkrans en dagelijkse aanbidding.

Dan is er de kliniek —dit is waar ik mijn dagen doorbreng— *Clinic San Damiano*, die ik meer zou willen beschrijven als een kleine apotheek: twee banken om op het terras te wachten, een kleine spreekkamer en een balie voor de verkoop van medicijnen. We zijn een geweldig team, vrolijk en gemotiveerd, geleid door Kuya Oyeth, die al vele jaren alle vrijwilligers ziet paraderen en die een zeer waardevolle ervaring heeft in de zorg voor patiënten. Aten Arend waakt over de apotheek en Ate Elang, een vroedvrouw, doet de raadplegingen met mij. Godzijdank, ze begrijpt mijn Engels!

Ook al zijn we twee vroedvrouwen, we doen alles behalve het werk van een vroedvrouw! Op het eiland is de enige medische faciliteit een kraamkliniek. Om een arts te zien, moet je deze hele reis per driewieler en vervolgens per boot afleggen om naar het vasteland te gaan; daarom gaan velen richting *Clinic San Damiano*. Ik leerde uiteindelijk het beroep van “huisarts” die kinderen met koorts en bronchitis, lage bloeddruk, kleine noodsituaties van het dagelijks leven ontvangt...

Ziezo een kort overzicht van dit nieuwe avontuur. Ik ben echt blij om hier te zijn. Ik ontdek een prachtige plek, het plezier van eenvoudig delen, van de glimlach die de hiaten in mijn woordenschat opvult!

Sarah

Ik ben het misschien vergeten te zeggen: ik ben niet langer toegevoegd aan de bamboewerkplaats, maar aan de bibliotheek. De situatie werd ingewikkelder voor de werkplaats. Er is nu slechts één werknemer en de bestellingen worden schaarser. Het zal dus iemand zijn die competent is om met iemand van het personeel ter plaatse zal samenwerken om oplossingen te vinden.

Sarah en Thérèse

Ate Dangs gaf ons een afspraak om te overleggen over onze werkschema's. Deze lopen van maandag t.e.m. zaterdag, van 9 tot 17 uur (op zaterdag vertrekken we iets vroeger). We besluiten om ons ontbijt in het Nazarethhuis te nemen en de andere maaltijden met de jongeren van San Damiano. Ate Dangs biedt me aan om een informaticacursus voor te be-

reiden op basis van Word, Excel en Powerpoint die ik tijdens zomercursussen aan studenten zou kunnen geven. In mijn vrije tijd werk ik een oefening uit, implementeer deze, denk na over wat ik ze kan leren.

De cursussen Tagalog maken ook deel uit van de missie. Oorspronkelijk hadden Ate Lhen en ik drie lessen per week afgesproken, maar we doen deze niet zo vaak als gewenst omdat de bibliotheek 's middags vaak gasten heeft. 's Ochtends wassen we drinkbekers om ze te vullen met drinkwater omdat het waterfiltratiestation in de bibliotheek staat. Ik hou van dit werk omdat ik deelneem aan het leven van de ge-

meenschap en hen iets vitaals geef. De bibliotheekmedewerkers doen hun werk gewetensvol. Geen enkele taak is te klein om slordig gedaan te worden, en dit motiveert me om het beste van mezelf te geven.

Na twee weken ben ik halftijds toegewezen aan Bukid. Dus 's middags geef ik de planten water, snij de groenten, veeg de grond, stapel hout voor het vuur. En de mensen in Sapang benadrukken graag de talenten van elk van hen. En omdat het blijkt dat ik goed zing vroeg Kuya Adrian, een jonge persoon die zorgt voor de jonge mensen van San Damiano met Kuya Wilmer, me om hen een meerstemmig lied leren. De taak is niet eenvoudig, maar de uitdaging is verleidelijk.

Thérèse

Sinds een paar jaar maken we handgemaakte kaarsen om onze iconen te verlichten.

We hebben bijna geen *bijenwas meer*.

Als je het thuis hebt en je weet niet wat je ermee moet doen, gebruiken we het graag.

Bedankt!

Studeer je in Namen?

En je weet niet waar je volgend jaar kunt logeren?

Het **KOT SAINT-DAMIEN** in Namen heeft nog plaatsen.

KOM ONS VERVOEGEN !

Meer info op www.tiberiade.be.

KALENDER VAN DE GEMEENSCHAP

JULI

Do 1–Zo 11: Kampen van de Kinderen van de Oogst

Zo 4–Zo 11: Kamp van de Zaaiers van het Evangelie

Di 6–Zo 11: Kamp van de San Damiano-jongeren

Di 20–Zo 25: Kamp van de profetische gezinnen

AUGUSTUS

Zo 1–Zo 8: Kamp van de Zaaiers van het Evangelie

Di 3–Zo 8: Kamp van de San Damiano-jongeren

SEPTEMBERMAAND

Nazarethmaand (geen onthaal)

Woe 1–Za 25: GENERAAL KAPITTEL

WAAROM NIET?

BEN JE TUSSEN DE *18 EN 30* JAAR OUD?

WIL JE DE *ZIN VAN JE LEVEN ONTDEKKEN?*

JE *GELOOF* VERDIEPEN EN LEVEN MET ALLES WAT JE BENT?

HET PAD NAAR JE *TOEKOMST VOORBEREIDEN?*

HET ST. JAN DE DOPER JAAR MET DE BROEDERS EN ZUSTERS
VAN TIBERIADE IS MISSCHIEEN IETS VOOR *YOU*, ALS JE WILT!

MEER INFO OP WWW.TIBERIADE.BE

WAAROM NIET?

ENKELE GEBEDSINTENTIES

1. We vertrouwen U onze Kerk toe, Heer: kom en inspireer haar met een nieuwe creativiteit om U te verkondigen en U lief te doen hebben in de wereld van vandaag. Moge alle gedoopten in staat zijn om deel te nemen aan de missie die U hen toevertrouwt. Maak van ieder een missionaire volgeling, aandachtig voor de kleinsten van onze broeders.
2. Wij bidden U, Heer, voor allen die verzwakt zijn door deze tijd van pandemie, voor hen die een geliefde hebben verloren, die hebben geleden onder eenzaamheid, die hun baan hebben verloren. Moge uw adem van liefde ontwakken in hun hoop.
3. We bidden U, Heer, voor alle jongeren, kinderen en gezinnen die we deze zomer zullen verwelkomen voor de kampen. Moge iedereen drinken en zich verfrissen aan de bron van Uw liefde en vrede van hart en vreugde vinden.
4. Wij bidden U, Heer, voor Marie die de Fraterniteit heeft verlaten na haar eerste jaar van het noviciaat. Zegen haar en leid haar door deze nieuwe fase van haar leven.
5. De Fraterniteit bereidt zich voor op het Generaal Kapittel dat in september zal plaatsvinden. We vertrouwen dit belangrijke moment toe aan uw gebed. Mogen we volgzzaam zijn aan de adem van de Heilige Geest om steeds meer te leven van het charisma dat ons binnen de Kerk is toevertrouwd.

